

Aansprakelijkheid van start-up-bestuurders: balanceren tussen optimisme en de Beklamel-norm

COBE 2026 / P-002

11 januari 2026

Bestuurders van startende ondernemingen bevinden zich in een complexe positie wanneer zij nieuwe verplichtingen aangaan. Enerzijds is de start-up afhankelijk van investeerders en leveranciers. Anderzijds bestaat er onzekerheid over de vraag of de start-up aan deze verplichtingen zal kunnen voldoen. Dit artikel bespreekt de aansprakelijkheidsrisico's van start-up bestuurders op grond van de Beklamel-norm. Uit recente jurisprudentie blijkt dat rechters vooral kijken naar het toekomstperspectief, niet naar de actuele financiële situatie. Transparantie naar contractspartijen kan het aansprakelijkheidsrisico aanzienlijk verminderen.

1. Inleiding

De Beklamel-norm bepaalt wanneer bestuurders van een vennootschap in financiële moeilijkheden nieuwe verplichtingen mogen aangaan namens de vennootschap. Een bestuurder is op grond van de Beklamel-norm persoonlijk aansprakelijk als hij namens de vennootschap een overeenkomst aangaat waarvan hij weet of redelijkerwijze behoort te begrijpen dat de vennootschap deze niet, of niet binnen een redelijke termijn, kan nakomen en geen verhaal biedt voor de schade die de wederpartij daardoor lijdt.^[1]

Ondernemingen in groeimarkten of kapitaalintensieve sectoren hebben in de beginfase van hun bestaan vaak te kampen met beperkte liquiditeit en solvabiliteit. Dergelijke startende ondernemingen zijn doorgaans afhankelijk van externe financiering en opereren veelal in een onrustige markt met onzekere toekomstprognoses. Voor bestuurders van start-ups is het daarom moeilijk te beoordelen of de vennootschap verplichtingen kan nakomen en, zo nee, of de onderneming verhaal biedt.

Er is de nodige recente jurisprudentie over het spanningsveld bij start-ups tussen de bescherming van bestuurders tegen persoonlijke aansprakelijkheid en de bescherming van crediteuren tegen lichtzinnig contracteren. In dit artikel proberen wij een lijn in de rechtspraak te ontwaren.

2. De ratio van de Beklamel-norm

Een bestuurder beschikt vaak over meer informatie over de financiële positie en de voortuizichten van de vennootschap dan haar (potentiële) contractuele wederpartij. De ratio van de Beklamel-norm

is dat een bestuurder geen misbruik mag maken van die kennisvoorsprong. Als de bestuurder objectieve wetenschap heeft (dat wil zeggen: weet of redelijkerwijze behoort te begrijpen) dat de vennootschap een contractuele verplichting niet kan nakomen en daarvoor geen verhaal biedt, dan kan hem een ernstig verwijt worden gemaakt als hij die verplichting toch aangaat. Dat is anders als de wederpartij die wetenschap óók had. In dat geval is er immers géén sprake van misbruik van een informatievoorsprong.^[2] De Rechtbank Den Haag verwoordde dit eerder dit jaar als volgt:

‘Daarbij komt dat het bij aansprakelijkheid op de Beklamel-grond aankomt op een verschil in kennis tussen de namens de vennootschap handelend bestuurder en de wederpartij. Indien de bestuurder beschikt over zodanige informatie dat hij weet of behoort te begrijpen dat de vennootschap haar verplichtingen niet zal kunnen nakomen en geen verhaal zal bieden voor de daaruit voortvloeiende schade, handelt hij onrechtmatig door zonder die informatie te delen namens de vennootschap de overeenkomst aan te gaan. Daardoor wordt immers ten onrechte de schijn van kredietwaardigheid van die vennootschap gewekt. Indien echter de wederpartij - helemaal als dat een professional is zoals in dit geval - ongeveer net zoveel informatie heeft over de financiële toestand van de vennootschap met wie zij handelt, kan niet zonder meer gezegd worden dat die bestuurder onrechtmatig handelt indien de bestuurder (toch) namens de vennootschap de overeenkomst sluit. In dat geval immers kan ook de wederpartij van de vennootschap (naar objectieve maatstaven te beoordelen) verwachten dat de vennootschap niet zou kunnen nakomen en geen verhaal biedt. Van het wekken van schijn van kredietwaardigheid, althans van een gerechtvaardigd vertrouwen daarop, is dan niet zonder meer sprake.’^[3]

3. De Beklamel-norm bij start-ups

Bij start-ups is het eerder de regel dan de uitzondering dat verplichtingen moeten worden aangegaan voordat er inkomsten of investeerders zijn. Bestuurders van start-ups zien zich daarom van meet af geconfronteerd met het risico op persoonlijke aansprakelijkheid wegens schending van de Beklamel-norm. Dat risico kan worden weggenomen door potentiële contractspartijen te informeren over de (beperkte) kredietwaardigheid van de start-up^[4]. Die partij kan dan immers zelf beoordelen of hij het risico op niet-nakoming in dit concrete geval wil nemen. Het is de vraag hoeveel informatie moet worden gedeeld om een beroep te kunnen doen op dit verweer. Het valt te verdedigen dat het contracteren met een start-up een zekere mate van risico-aanvaarding inhoudt, zeker als de contractspartij ook bekend is met de financiële situatie van de onderneming.

Er is vrij veel jurisprudentie over de toepassing van de Beklamel-norm bij start-ups. Daaruit blijkt dat een gezonde portie ondernemersoptimisme is toegestaan, zeker als bestuurders voldoende transparantie bieden zodat de contractspartij in staat is zelf de risico's in te schatten. Het start-up-karakter van een onderneming is een relevante omstandigheid, maar biedt zeker geen vrijbrief. Wij lichten dit nader toe aan de hand van gepubliceerde uitspraken van de afgelopen jaren.

4. Objectieve wetenschap van start-up bestuurders

4.1 Het belang van toekomstperspectief

In de rechtspraak wordt beperkt belang gehecht aan de financiële situatie van een start-up bij het aangaan van een verplichting.^[5] Een slechte financiële positie betekent niet zonder meer dat een bestuurder wist of moest begrijpen dat verplichtingen niet konden worden nagekomen. Het Hof 's-Hertogenbosch verwoordde dit als volgt:^[6]

‘Weliswaar heeft Pay for People uitvoerig aangegeven dat de financiële situatie van Smart B4B slecht was, zowel bij het aangaan van de overeenkomst(en) als daarna, maar dat is naar het oordeel van het hof onvoldoende om tot de slotsom te komen dat [geïntimeerden c.s.] in januari 2017 wisten of redelijkerwijs konden begrijpen dat zij hun verplichtingen aan Pay for People niet zouden kunnen nakomen. De situatie was feitelijk inherent aan het wezen van een startup. (...) Het hof komt tot dit oordeel niet alleen omdat er begin januari nog een substantieel bedrag ter besteding binnen was gekomen, maar ook omdat gesteld noch gebleken is dat deze startup geen toekomstkansen had.’

Deze benadering van het hof staat niet op zichzelf. De Rechtbank Noord-Nederland oordeelde in 2022:^[7]

‘Die objectieve wetenschap kan ook niet worden afgeleid uit het feit dat [gedaagde] Beheer B.V. geen inkomen genereerde en onvoldoende saldo op haar bankrekening had om het bedrag aan [eiser] terug te betalen. [eiser] heeft weliswaar uitvoerig onderbouwd dat de financiële situatie van [gedaagde] Beheer B.V. slecht was, zowel bij het aangaan van de overeenkomst als daarna, maar dat is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om tot de slotsom te komen dat [gedaagde] in november 2018 wist of redelijkerwijs kon begrijpen dat [gedaagde] Beheer B.V. haar verplichtingen aan [eiser] niet zou kunnen nakomen.’

De financiële situatie van de start-up op zichzelf is dus niet doorslaggevend. Belangrijker is of de onderneming bij het aangaan van een overeenkomst een reëel toekomstperspectief had.^[8] De Rechtbank Noord-Nederland benadrukte dat als volgt:^[9]

‘Daarbij was de situatie waarin [gedaagde] Beheer B.V. geen inkomen genereerde feitelijk inherent aan het wezen van een startup: een startup heeft per definitie een periode waarin er wel schulden zijn maar nog geen operationele kasstroom. Gesteld noch gebleken is dat in november 2018 al duidelijk was dat de startup geen toekomstkansen had.’

De Rechtbank Noord-Holland oordeelde dat de bestuurder van een onderneming die al een jaar bestond maar nog geen betalingen had ontvangen, de Beklamel-norm niet had geschonden door nieuwe verplichtingen aan te gaan. Aansprakelijkheid was volgens de rechtbank pas aan de orde als de onderneming zich “ten tijde van het aangaan van de verplichtingen feitelijk in een uitzichtloze situatie bevond en over onvoldoende continuïteitsperspectief beschikte.”^[10]

4.2 Toekomstperspectief: algemeen optimisme mag

Het toekomstperspectief is dus van wezenlijk belang is. Een bestuurder mag bij zijn prognoses een gezonde portie ondernemersoptimisme aan de dag leggen. Het Hof 's-Hertogenbosch oordeelde dat bestuurders geen misleidende uitlatingen jegens een contractspartij van de vennootschap hadden gedaan door te wijzen op gesprekken met investeerders, die uiteindelijk op niets zouden uitlopen. Volgens het hof ging het om door hen “(naar achteraf bleek: ten onrechte) gevoelde optimisme”.^[11] Daarvan trof hen geen persoonlijk ernstig verwijt.

Ook in lagere rechtspraak wordt deze benadering regelmatig tot uitgangspunt genomen. De Rechtbank Noord-Holland oordeelde over een start-up die zich richtte op het afnemen van gezondheidstesten.^[12] Op het moment van het aangaan van de overeenkomst in kwestie waren er geen concrete aanwijzingen dat het businessplan onhaalbaar was. Daarvan was pas sprake toen de Nederlandse Zorgautoriteit zich in negatieve zin uitliet over de vergoeding van de gezondheidstesten door zorgverzekeraars, welke vergoeding cruciaal was voor het verdienmodel. Iets vergelijkbaar speelde bij de hiervoor genoemde zaak bij de Rechtbank Noord-Nederland. Het businessplan bleek

niet haalbaar doordat twee verwachte verkopen niet plaatsvonden en het plan aldus was “ingehaald door de tijd”.^[13] In beide zaken werd geoordeeld dat geen sprake was van een ernstig persoonlijk verwijt.

De Rechtbank Zeeland-West-Brabant lijkt in een recente uitspraak een stap verder te gaan. De rechtbank oordeelde dat zowel de bestuurders als de crediteur bij het aangaan van de overeenkomst ervan uitgingen dat de ondernemingen de potentie hadden om winstgevend te worden.^[14] Uit het feit dat de crediteur zelf ook de potentie van de ondernemingen zag, baseert de rechtbank haar oordeel dat geen sprake was van Beklamel-wetenschap. Helemaal zuiver komt die redenering ons niet voor. De toekomstverwachting van de crediteur zegt op zich niets over de (objectieve) wetenschap van de bestuurders, die mogelijk over meer informatie beschikten.

Algemene kwetsbaarheid voor externe omstandigheden veroorzaakt op zichzelf geen Beklamel-wetenschap.^[15] In een recente zaak waren prognoses niet gehaald als gevolg van vertragingen in de productontwikkeling. Volgens de bestuurder was dit niet ongebruikelijk bij start-ups en niet voorzienbaar (hetgeen ons enigszins tegenstrijdig voorkomt, maar dat terzijde). De rechtbank overwoog dat het ging om prognoses en niet om een harde garantie. De aanduiding van een 100% slagingskans kan niet gelijkgesteld worden met een gegarandeerde omzet, omdat er sprake kan zijn van onvoorzienbare omstandigheden. De rechtbank stelt voorop dat een prognose op het moment van afgeven voldoende grondslag moet vinden in de toen bekende omstandigheden. Dat de verwachtingen achteraf door onvoorzienbare omstandigheden niet zijn uitgekomen, is op zichzelf onvoldoende voor verwijtbaar handelen. Wel mag aan een dergelijke prognose een bepaald belang worden toegekend, zodat van de bestuurder dan ook een onderbouwing daarvan mag worden verwacht die de inschattingen ondersteunt.^[16] Daarmee legt de rechtbank een grens aan tussen toelaatbaar ondernemersoptimisme en ongefundeerde toekomstvoorspellingen.

De Rechtbank Rotterdam oordeelde in 2022 over een start-up in cryptovaluta's. Het project liep door stukkerend marktsentiment en toenemende concurrentie. De rechtbank oordeelde dat niet was gebleken dat de bestuurders bij het aangaan van de overeenkomst met een investeerder al wisten dat nakoming of verhaal geen haalbare kaart zou zijn.^[17] Daaraan deed niet af dat de bestuurders in een brochure grote winsten hadden voorgespiegeld en “mooie praatjes” hadden gehouden. De rechtbank overwoog dat eiser zich ervan bewust moest zijn dat om een uiterst risicovolle investering ging en om een start-up die nog niet operationeel was, tegen welke achtergrond de investeerder de “mooie praatjes” moest beoordelen.^[18] Deze uitspraak onderstreept dat het uiten van flinke portie ondernemersoptimisme niet snel onrechtmatig is. De wederpartij moet zich rekenschap geven van de aard van de onderneming. De vraag waar ondernemersoptimisme overgaat in concrete misleiding wordt in de volgende paragraaf verder verkend.

4.3 Toekomstperspectief: concrete misleiding mag niet

Optimisme slaat om in onrechtmatigheid als een bestuurder de wederpartij bewust onjuiste informatie verstrekt of misleidt^[19] en hij niet-nakoming voorziet.^[20] In een recente procedure bij de Rechtbank Zeeland-West-Brabant hadden de bestuurders vervalste stukken verstrekt aan een wederpartij van de onderneming. Daaruit leidde de rechtbank af dat de bestuurders wisten of behoorden te begrijpen dat de start-up de toezegging in werkelijkheid niet zou kunnen nakomen. Omdat de onderneming net was opgericht en afhankelijk was van betalingen van andere klanten om de toezegging na te kunnen komen, was het aannemelijk dat zij geen verhaal kon bieden, aldus de rechtbank.^[21]

Niet iedere vorm van misleiding leidt tot aansprakelijkheid. Het Hof 's-Hertogenbosch oordeelde in 2024 over de bestuurder van een start-up die bij een subsidieaanvraag misleidende informatie aan de Provincie had verstrekt. De bestuurder had geen open kaart gespeeld over, kort gezegd, de

operationele en financiële staat van de onderneming. Desondanks oordeelde het hof dat op het moment van de subsidieaanvraag nog niet vaststond dat de vennootschap haar verplichtingen niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden. Er waren immers nog substantiële middelen beschikbaar en het project leek niet bij voorbaat kansloos.^[22] Een vergelijkbare conclusie trok ook de Rechtbank Rotterdam in een eerdere zaak: hoewel de bestuurder onjuiste of onvolledige informatie had verstrekt, ontbrak de objectieve wetenschap.^[23] De uitspraken laten zien dat misleidende of onjuiste informatieverstrekking bij het aangaan van de overeenkomst weliswaar een belangrijke factor zijn, maar niet per definitie leiden tot Beklamel-aansprakelijkheid. Bepalend blijft of niet-nakoming en het ontbreken van verhaal voorzienbaar waren.

5. Verweren tegen Beklamel-aansprakelijkheid

5.1 Het wegnemen van de informatievoorsprong

De bestuurder van een start-up kan schending van de Beklamel-norm voorkomen door bij het aangaan van een verplichting namens de vennootschap de eventuele informatieachterstand van de wederpartij weg te nemen. Hij kan, kortom, transparantie bieden over de financiële en operationele stand van zaken van de start-up. De vraag is welke informatie moet worden gedeeld om Beklamel-aansprakelijkheid te voorkomen. Uit de jurisprudentie blijkt dat van belang is of openheid is gegeven over de financiële toestand van de vennootschap,^[24] de noodzaak van (aanvullende) financiering en pogingen om investeerders te vinden,^[25] de status naar de zoektocht naar investeerders,^[26] en de ontwikkelingsfase van het product en de eventuele uitdagingen die daarbij horen.^[27]

Het is niet nodig om de volledige administratie open te leggen. Waar het om gaat is of de wederpartij voldoende in staat is de contractuele risico's te doorgronden en op geïnformeerde basis kan besluiten deze te aanvaarden. Zo was het volgens de Rechtbank Noord-Nederland voldoende dat de bestuurder voor het aangaan van een overeenkomst het businessplan met de wederpartij had gedeeld. Dit plan bevatte informatie over de totale financieringsbehoefte, de voorgenomen financieringswijze en prognoses over toekomstige verkopen van het product.^[28] Langs die lijn oordeelde ook de Rechtbank Overijssel in een zaak waarin bestuurdersaansprakelijkheid op grond van art. 2:248 BW centraal stond. Hoewel de bestuurders op bepaalde punten duidelijker hadden kunnen zijn, hadden zij de noodzaak van aanvullende financiering en de uitdagingen rondom het ontwikkelen en vermarkten van het product aan investeerders kenbaar gemaakt, aldus de rechtbank. Mede op basis van die openheid werd geoordeeld dat geen sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur.^[29]

In *Tinker Investments* oordeelde het Hof Amsterdam dat de bestuurders de contractspartij van de onderneming niet bewust hadden misleid door de overstand bij de bank niet mede te delen. De bestuurders hebben volgens het hof er terecht op gewezen dat *'het bestaan van liquiditeitsbehoefte bij een start-up als Tinker Investments een gangbaar fenomeen is en in zoverre viel te verwachten dat in afwachting van nadere investeringen in de vennootschap een overstand bij de Bank zou ontstaan.'*^[30] Daarbij kwam dat de liquiditeitsbehoefte en het bestaan van een overstand uit de cijfers waren af te leiden. Het arrest illustreert dat bestuurders niet elk detail of elke onzekerheid hoeven te melden, zolang ze geen essentiële informatie bewust achterhouden en de wederpartij voldoende in staat is om de risico's te doorgronden.

Transparantie kan eveneens de mededeling inhouden dat informatie, bijvoorbeeld over financiële cijfers, ontbreekt. Zo verzocht een potentiële wederpartij in een recente zaak van de Rechtbank Amsterdam voorafgaand aan het sluiten van een overeenkomst expliciet om recente financiële stukken. De bestuurder gaf aan dat die nog niet beschikbaar waren, waarna de wederpartij toch tot

contracteren overging.^[31] Dat kan de bestuurder achteraf niet worden aangewreven. Het is voor een bestuurder met 'Beklamel-twijfel' dus niet noodzakelijk om van contractsluiting af te zien, zo lang hij de wederpartij adequaat informeert over de stand van zaken binnen de onderneming.^[32]

5.2 Contracteren met een start-up: risico-aanvaarding?

Start-ups kennen vaak een hoger risicoprofiel voor contractspartijen dan gevestigde ondernemingen. Contracteren met een start-up kan daarom worden beschouwd als een vorm van risico-aanvaarding. De Rechtbank Amsterdam wees een verhuurder erop dat hij *"er bewust voor [heeft] gekozen om met een startende onderneming in zee te gaan"*.^[33] Toch is het start-up-karakter als zodanig niet van bepalend belang voor Beklamel-aansprakelijkheid. Het gaat om de mate waarin de contractspartij zich bewust blootstelt aan voor haar kenbare risico's. Het argument van een crediteur dat het start-up-karakter van een onderneming hem niet bekend was en niet is medegedeeld, haalt op zichzelf dan ook weinig uit. De Rechtbank Rotterdam oordeelde hierover:

'Ook de stelling van Wayland dat TB Ventures een startup was en [gedaagde] zulks niet heeft gemeld, is onvoldoende om in dit verband een ernstig verwijt van [gedaagde] aan te nemen, nu gesteld noch gebleken is dat dit (in hoofdzaak) de oorzaak is van voornoemde tekortkoming. Datzelfde geldt ten aanzien van de stelling van Wayland dat TB Ventures thans geen activiteiten meer verricht.'^[34]

Het Hof 's-Hertogenbosch oordeelde in haar arrest van 6 februari 2024 dat de Provincie door te contracteren met een jonge onderneming een zeker risico had aanvaard, mede gelet op de economische context, de achtergestelde lening en het ontbreken van zekerheden.^[35] De risico-aanvaarding vloeide dus niet rechtstreeks voort uit het start-up-karakter, maar uit concrete omstandigheden die daarmee samenhangen. Het Hof 's-Hertogenbosch oordeelde in een eerdere zaak ook langs deze lijn:

'Uit de overgelegde e-mailcorrespondentie (...) blijkt duidelijk dat Sales Supply bekend was met de aard van het bedrijf van Smart B4B. (...) dat Pay for People zelf in ieder geval wist dat Smart B4B een startup was (en wat haar financiële situatie was), nadat zij rondom of kort na het sluiten van de deellovereenkomst de kredietcheck had gedaan.'^[36]

Ook in Rechtbank Noord-Nederland 9 maart 2022 speelde de bekendheid van de investeerder met de fase waarin de onderneming zich bevond een cruciale rol. De investeerder meende dat de bestuurder hem door onjuiste voorlichting ertoe heeft bewogen geld te verstrekken. De rechtbank ging daar niet in mee: *'[eiser] wist bovendien dat van een werkende AGM in november 2018 nog geen sprake was; hij stelde het geld immers ter beschikking voor het uitvoeren van een daartoe noodzakelijke software-update.'*^[37] In een arrest van het Hof Amsterdam in het kader van interne aansprakelijkheid (art. 2:9 BW) werd geoordeeld dat het gegeven dat sprake was van een onderneming in de start-up fase *'in algemene zin een relevante omstandigheid zou kunnen zijn'*.^[38] In het voorliggende geval was dit echter van ondergeschikte betekenis. Niet zozeer het start-up-karakter van de onderneming als zodanig, maar de te verwachten obstakels bij de ontwikkeling van het platform werden relevant geacht. Niet de kwalificatie als start-up op zich, maar de concrete omstandigheden zijn dus relevant voor beantwoording van de vraag of sprake is van een zekere risico-aanvaarding.

Bekendheid met risico's die zijn verbonden aan een investering of contractering kan blijken uit een uitgevoerd kredietonderzoek, due diligence-onderzoek of een businessplan. Ook kennis van adviseurs van de contractspartij over de financiële achtergrond en positie van de vennootschap mag onder omstandigheden worden verondersteld ook aanwezig te zijn bij de crediteur zelf.^[39] Risico-aanvaarding kan ook uit gemaakte afspraken zelf worden afgeleid. Een uitspraak van de Rechtbank Overijssel draaide om een regeling waarbij voor het verhoogde risico op niet-terugbetaling van een

geldlening een extra vergoeding was bedongen als de start-up een succes zou worden.^[40] Ook in een uitspraak van de Rechtbank Oost-Brabant werd de risico-aanvaarding in feite overeengekomen. Partijen hadden de financiële positie van de onderneming vooraf besproken en op basis daarvan afspraken gemaakt. Die omstandigheid werd meegenomen in het oordeel van de rechtbank:

'[bedrijfsnaam 1] was een start-up. Dat wist [eiser], (...). Onderdeel van de afspraken tussen [eiser] en [bedrijfsnaam 1] was dat betaling van [eiser] pas kon plaatsvinden wanneer er sprake was van liquiditeit in de onderneming en dat die er bij het aangaan van de overeenkomst nog niet was. (...) [eiser] wist ook dat er investeerders moesten worden gezocht om de onderneming op te zetten. Voor zover [eiser] [gedaagde] verwijt dat [bedrijfsnaam 1] een lege huls was, slaagt deze stelling daarom niet. [eiser] wist bij het aangaan van de overeenkomst dat de financiële positie van [bedrijfsnaam 1] nog geen ruimte bood om een vergoeding te betalen voor zijn werkzaamheden en dat de onderneming mede door zijn inbreng nog helemaal moest worden opgestart.'^[41]

5.3 Een onderzoeksplicht?

Contracteren met een start-up kan onder omstandigheden worden beschouwd als een vorm van risico-aanvaarding. Dat betekent echter niet dat de contractspartij een onderzoeksplicht heeft naar de financiële staat van de onderneming waarmee hij in zee gaat. Wij zijn daarom kritisch over de overweging van de Rechtbank Rotterdam in haar vonnis uit 2022, waarin wordt geoordeeld dat eisers door zich "te verdiepen in de zaak" hadden kunnen weten dat van de plannen van de start-up nog niets was gerealiseerd.^[42] Wij menen dat het aan de bestuurder die zich wil beroepen op de afwezigheid van een informatieachterstand is om dit te stellen en bewijzen.

6. Tot slot: toepassing van de Beklamel-norm op start-up-bestuurders

De Beklamel-norm is een open norm die de rechter de ruimte biedt om alle relevante omstandigheden mee te wegen, waaronder de levensfase van de onderneming, de (daarmee samenhangende) financiële situatie en de toekomstverwachtingen. Aan het start-up-karakter als zodanig komt in de jurisprudentie weinig zelfstandige betekenis toe. Het feit dat een onderneming nog niet lang bestaat, fungeert vooral als context waarbinnen factoren als ondernemersoptimisme, financieringsbehoefte, transparantie en risico-aanvaarding door crediteuren moeten worden gewogen.

Bask en Schuilwerf pleiten voor een verzwaarde stelplicht voor start-up-bestuurders.^[43] Zij menen dat het huidige Beklamel-kader te weinig bescherming biedt aan crediteuren van start-ups. Volgens hen zou een start-up-bestuurder zijn verweer tegen Beklamel-aansprakelijkheid uitgebreid moeten motiveren. De bestuurder zou gemotiveerd moeten uiteenzetten, bijvoorbeeld door overlegging van financiële stukken, dat hij erop mocht vertrouwen dat de start-up die verplichting in de toekomst zou kunnen nakomen.

Wij vinden een bijzondere toepassing van de Beklamel-norm op start-up-bestuurders niet wenselijk. Start-ups komen in allerlei soorten en maten qua ontwikkelingsfase, levensduur, omvang, financieringsbehoefte en marktpositie. Het is niet altijd mogelijk te bepalen welke ondernemingen kwalificeren als start-up. Bovendien blijkt uit de in dit artikel aangehaalde jurisprudentie dat de rechter voldoende mogelijkheden heeft voor op maat gesneden toepassing van de Beklamel-norm.

Voetnoten:

- [1] HR 6 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:AB9521, *NJ* 1990/286 (*Beklamel*).
- [2] Zie: Hof Arnhem-Leeuwarden 4 december 2018, ECLI:NL:GHARL:2018:10525, *JOR* 2019/33, m.nt. M. Mussche; Hof Arnhem-Leeuwarden 14 december 2021, ECLI:NL:GHARL:2021:11395, *JOR* 2022/86, m.nt. W.A. Westenbroek.
- [3] Rb Den Haag 28 mei 2025, ECLI:NL:RBDHA:2025:9513, r.o. 4.22-4.24.
- [4] M. Mussche, 'Het informeren van crediteuren als verweer tegen Beklamel-aansprakelijkheid', *MvO* 2015/1, p. 35-39.
- [5] Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.5.2 (*Smart B4B/Pay for People*); Rb. Noord-Holland 16 februari 2022, ECLI:NL:RBNHO:2022:1338, r.o. 4.24-4.26 (*Nationale Bedrijvencheck*); Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19; HR 7 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:192 (*Mabelo/MVS*).
- [6] Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.5.2 (*Smart B4B/Pay for People*);
- [7] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19.
- [8] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19; Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.5.1-3.5.2 (*Smart B4B/Pay for People*); Rb. Noord-Holland 16 februari 2022, ECLI:NL:RBNHO:2022:1338, r.o. 4.24 (*Nationale Bedrijvencheck*) Rb. Zeeland-West-Brabant 15 juni 2022, ECLI:NL:RBZWB:2022:3366, r.o. 4.22 (*BioBase/Ladislaus*); Hof Arnhem-Leeuwarden 5 december 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:10349, r.o. 3.31 (*Mabelo/MVS*); Rb. Zeeland-West-Brabant 30 juli 2025, ECLI:NL:RBZWB:2025:4966, r.o. 5.14.
- [9] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19.
- [10] Rb. Noord-Holland 16 februari 2022, ECLI:NL:RBNHO:2022:1338, r.o. 4.24 (*Nationale Bedrijvencheck*).
- [11] Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.5.1 (*Smart B4B/Pay for People*).
- [12] Rb. Noord-Holland 16 februari 2022, ECLI:NL:RBNHO:2022:1338, r.o. 4.24-4.26 (*Nationale Bedrijvencheck*).
- [13] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19-4.20.
- [14] Rb. Zeeland-West-Brabant 30 juli 2025, ECLI:NL:RBZWB:2025:4966, r.o. 5.14.
- [15] Vgl. Rb. Noord-Holland 16 februari 2022, ECLI:NL:RBNHO:2022:1338, r.o. 4.24-4.26 (*Nationale Bedrijvencheck*); Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19; Hof Amsterdam 20 september 2022, ECLI:NL:GHAMS:2022:2716, r.o. 3.6.3 (*Tinker Investments*); Rb. Overijssel 2 april 2025, ECLI:NL:RBOVE:2025:1959, r.o. 4.15; Rb. Rotterdam 1 juni 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:4284, r.o. 4.1.1, 4.2.1 & 4.11.
- [16] Rb. Overijssel 2 april 2025, ECLI:NL:RBOVE:2025:1959, r.o. 4.14-4.15.
- [17] Rb. Rotterdam 1 juni 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:4284, r.o. 4.1.1, 4.2.1 & 4.11.
- [18] Rb. Rotterdam 1 juni 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:4284, r.o. 4.1.1, 4.2.1, 4.11 & 4.17-4.18.
- [19] Bijvoorbeeld in: Rb. Gelderland 26 januari 2022, ECLI:NL:RBGEL:2022:405, r.o. 4.14, *JOR* 2022/170 (*Slimbouwen/Compact Lodge Recreatiewoningen*); Rb. Zeeland-West-Brabant 30 april 2025, ECLI:NL:RBZWB:2025:2651, r.o. 5.10-5.11 (*Clearance Brands*).
- [20] Hof 's-Hertogenbosch 6 februari 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:337, r.o. 7.22;
- [21] Rb. Zeeland-West-Brabant 30 april 2025, ECLI:NL:RBZWB:2025:2651, r.o. 5.10-5.11 (*Clearance Brands*).
- [22] Hof 's-Hertogenbosch 6 februari 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:337, r.o. 7.22; Rb. Rotterdam 20 februari 2019, ECLI:NL:RBROT:2019:1572, r.o. 4.13 (*Wayland/TB Ventures*).
- [23] Rb. Rotterdam 20 februari 2019, ECLI:NL:RBROT:2019:1572, r.o. 4.13 (*Wayland/TB Ventures*).
- [24] Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.4.3-3.4.6 & 3.5.1-3.5.2 (*Smart B4B/Pay for People*); HR 7 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:192 en PHR 13 december 2024, ECLI:NL:PHR:2024:1352, r.o. 3.7.2-3.7.5 en 3.7.10 e.v. (*Mabelo/MVS*); Rb. Amsterdam 13 april 2022, ECLI:NL:RBAMS:2022:2054, r.o. 4.6 (*Qlog*), en bekrachtigd in hoger beroep Hof Amsterdam 28 oktober 2025, ECLI:NL:GHAMS:2025:2851.
- [25] Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.4.3-3.4.4 en 3.5.1-3.5.2 (*Smart B4B/Pay for People*).
- [26] Rb. Oost-Brabant 13 december 2023, ECLI:NL:RBOBR:2023:5779, r.o. 2.13; Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.4.4 & 3.4.6 (*Smart B4B/Pay for People*).
- [27] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19-4.21; Rb. Overijssel 9 oktober 2024, ECLI:NL:RBOVE:2024:5216, *JOR* 2025/6, m.nt. S.C.M. van Thiel, r.o. 5.9.
- [28] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19-4.21.
- [29] Rb. Overijssel 9 oktober 2024, ECLI:NL:RBOVE:2024:5216, *JOR* 2025/6, m.nt. S.C.M. van Thiel, r.o. 5.9.
- [30] Hof Amsterdam 20 september 2022, ECLI:NL:GHAMS:2022:2716, r.o. 3.6.3 (*Tinker Investments*).

[31] Rb. Amsterdam 16 juli 2025, ECLI:NL:RBAMS:2025:5885, r.o. 4.8-4.9.

[32] Zie hierover M. Mussche, 'Het informeren van crediteuren als verweer tegen Beklamel-aansprakelijkheid', *MvO* 2015/1, p. 35-39.

[33] Rb. Amsterdam 16 juli 2025, ECLI:NL:RBAMS:2025:5885, r.o. 4.8-4.9.

[34] Rb. Rotterdam 20 februari 2019, ECLI:NL:RBROT:2019:1572, r.o. 4.13 (*Wayland/TB Ventures*).

[35] Hof 's-Hertogenbosch 6 februari 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:337, r.o. 7.27.

[36] Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:1600, r.o. 3.4.3 (*Smart BAB/Pay for People*).

[37] Rb. Noord-Nederland 9 maart 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:880, r.o. 4.19-4.21.

[38] Hof Amsterdam 10 juni 2025, ECLI:NL:GHAMS:2025:1381, r.o. 5.10-5.12 (*Kwynt c.s.*).

[39] HR 7 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:192 en concl. P-G A.F. Assink, PHR 13 december 2024, ECLI:NL:PHR:2024:1352, r.o. 3.7.2-3.7.5 en 3.7.10 e.v. (*Mabelo/MVS*).

[40] Rb. Overijssel 9 oktober 2024, ECLI:NL:RBOVE:2024:5216, *JOR* 2025/6, m.nt. S.C.M. van Thiel.

[41] Rb. Oost-Brabant 13 december 2023, ECLI:NL:RBOBR:2023:5779, r.o. 2.13.

[42] Rb. Rotterdam 1 juni 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:4284, r.o. 4.18.

[43] R.H. Bask & M.D. Schuilwerve, 'De Beklamel-norm bij mislukte start-ups: naar een evenwichtige risicoverdeling', *FIP* 2024/3, p. 4-9.

Keywords: Beklamel-norm, Bestuurdersaansprakelijkheid, Financiële transparantie, Onrechtmatige daad (art. 6:162), Start-ups

Auteurs

Maarten Mussche

Advocaat, Partner [Finch Dispute Resolution](#)
[LinkedIn](#)

Anniek Smook

Paralegal [Finch Dispute Resolution](#)
[LinkedIn](#)

